

Ramon Majó Lluch

REFLEXIONS. DONAR UN SENTIT A LA VIDA

Et dic la veritat: del pas per la clandestinitat i per la lluita antifranquista i tal, globalment jo no tinc un record d'haver patit molt. Potser vaig tenir la sort que tenia un entorn molt favorable, que no em veia pressionat per ningú, que la gent em sembla que em comprenia i estava amb mi. Que, a més, jo tenia la muntanya, les expedicions... I aquell temps hi havia coses que passaven i que, clar, hi havia moments que ho passaves malament, però no una sensació de... I, a més, [en] aquell moment hi havia el gran avantatge per mi que pensàvem que això era imparabile i que cada dia aniria a millor, i que, per tant, la raó de la nostra lluita s'acabaria imposant. I ja no tan sols acabar amb el franquisme, sinó més enllà: un món nou.

Aquesta il·lusió que teníem la gent als anys 70 i 60 ara no hi és. No hi ha un clima que sembla que la revolució és possible. Al revés, vivim en una època bàsicament conservadora i no s'entén que algú pogués fer, pogués perdre coses —que sembla molt essencial, *lo* d'exposar-se o l'arriscar-se a perdre-les— per una idea que, avui dia, sembla que no és possible ni interessa.

Això s'ha d'haver viscut en aquell moment per entendre que nosaltres no ho fèiem per anar a patir; ho fèiem perquè hi disfrutàvem fent-ho i perquè sentíem que fèiem alguna cosa que donava sentit a la nostra vida. Ara li dius a algú: "però tu, ¿tens alguna cosa que doni sentit a la teva vida?". Doncs hi haurà molt poca gent que sabran dir-te quin és el sentit de la seva vida. A més, en aquell moment, la gent que ens vam comprometre políticament amb la lluita antifranquista i per la revolució mundial més enllà d'això, per nosaltres tenia un sentit, la vida. I això ens permetia superar moltes coses que altres [que deien]: "ui, no t'embolisquis, que no sé què, has perdut la feina...".